

STANOVISKO ŘEDITELKY ŠKOLY K ČLÁNKU „OTAZNÍKY NAD ŠKOLOU“

Vážení Čachrované, milí rodiče,

na schůzku, kterou jsem svolala na 15. 1. 2020 do školy kvůli článku *Otazníky nad školou* paní Zdeny Hranáčové, se nedostavil nikdo, kdo by byl ochoten obhajovat tvrzení uvedená v textu. Požádala jsem tedy v pátek 17. 1. pana Kynčla, webmastera stránek www.cachrov.cz, aby uveřejnil následující vzkaz: „Vážená paní Hranáčová, vzhledem k tomu, že jste se střeďeční schůzky ve škole nezúčastnila (neoznámila důvody, proč se schůzky zúčastnit nemůžete, nebo neposlala zástupce, který by Vás v diskuzi zastoupil), žádám Vás, abyste článek *Otazníky nad školou* nechala ze stránek odstranit a uveřejnila omluvu všem, kteří se Vaším textem zabývali a na setkání do školy přišli, protože chtěli slyšet názory obou stran. Žádám Vás také, abyste se do budoucna zdržela podobných sugestivních vyjádření o čachrovské škole, když pak nejste ochotna hájit své názory v otevřené diskuzi.“

Protože pan Kynčl můj vzkaz neuveřejnil a pouze do e-mailu reagoval následující odpovědí (adresovanou i mně): „Aho Zdeni, si dela legraci ? H.“, rozhodla jsem se přistoupit k sepsání následujícího textu. Předpokládám, že by ovšem cenzurou pana Kynčla opět neprošel, a tak k uveřejnění volím webové stránky školy.

Velmi doufám (a to je vlastně hlavní důvod, proč nakonec píši reakci na předmětný článek), že následující řádky minimalizují poškození pověsti naší školy, která je napříč republikou všude lepší než v místě, kde stojí.

Teď k věci:

Paní Hranáčová v textu uvádí nepravdivé nebo spekulativní informace a snaží se vyvolat dojem, že je s čachrovskou školou něco v nepořádku, vlastně všechno. Toto vyznění jejího článku musím zásadně odmítnout. Nejsem si vědoma žádného svého pochybení ve vedení školy. Fakt, že mám strategii směřování a rozvoje školy, že upřednostňuji určité výukové metody a formy práce (které jsem mimochodem obhájila v konkurzu), nepovažuji za pochybení, i když respektuji, že s mým pojetím může někdo nesouhlasit. Pak ale pravděpodobně také nesouhlasí s Rámcovým vzdělávacím programem pro základní vzdělávání (RVP ZV), což je pro všechny základní školy povinný dokument, jehož obsah musí všechny školy bez výjimky realizovat. Vše, co v naší škole během vyučování probíhá, z RVP ZV vychází. Pokud se to zdá cizí a jiné, než to bylo, „když jsme byli dětmi my“, bude to tím, že „za nás“ bylo pojetí výuky jiné. Učilo se podle jednotných osnov. Již téměř 15 let je však závazným výstupem ze vzdělávání kompetence.

Nepochybila jsem ani v personální oblasti. Ve škole zaměstnávám tři učitelky (vyučujeme ve třech třídách) a dvě asistentky pedagoga, protože ve třídě II. a III. máme žáky, kteří mají asistenty “předepsané” z pedagogicko-psychologické poradny a speciálně pedagogického centra. O přidělení asistenta pedagoga škola nerozhoduje a nemůže ho nijak ovlivnit.

Já jsem jen povinná do třídy asistenta zajistit. Všechny tyto pracovnice jsou placeny ze státního rozpočtu.

V tomto školním roce zaměstnávám ještě na 8 hodin týdně školní asistentku, která je financována z prostředků Evropské unie. V tomto složení zajišťujeme také provoz školní družiny. Výtka paní Hranáčové, že v poměru k počtu dětí vychází jedna pedagogická pracovnice na pět dětí, je tedy velmi nepřesná a platila by vlastně pouze v případě mateřské školy, kde v době překryvů obou učitelek a po obědě byl často počet dětí na jednu učitelku ještě nižší.

Nepochybila jsem ani v souvislosti s organizační změnou v mateřské škole účinnou od 1. 1. 2020, ke které mě donutilo nové financování regionálního školství. Jediné, co jsem mohla udělat jinak, bylo snížit úvazek učitelce v MŠ již od 1. 9. 2019, nebo také od 1. 2. 2018, kdy jsem nastoupila do funkce a kdy už jeden měsíc neplatilo nařízení MŠMT na povinné dvou a půl hodinové překryvy učitelek v mateřských školách. Tehdy (a vlastně i kdykoliv později) mi přišlo toto opatření příliš necitlivé. Nicméně tento půlúvazek byl po celých 23 měsících mého ředitelování „dotován“ z prostředků vypočítaných podle krajských normativů pro základní školu a školní družinu. Krátce řečeno, bylo by na odměny pro všechny. Dle nového financování účinného od 1. 1. 2020 již přesun peněz mezi ZŠ, MŠ a ŠD není možný.

Nepochybila jsem ani při propagaci školy a její práce na veřejnosti. Skutečnost, že škola v obci nemá důvěru, mě velmi mrzí, ale důvody sahají do doby hluboko před mým příchodem. Ředitel školy nemá „páky“, jimiž by zařídil, aby všechny spádové děti chodily do jeho školy, když rodiče mají zákonem dānu možnost zvolit pro své dítě i školu nespádovou. Výběr školy navíc ovlivňují i jiné faktory. Myšlenka „rodinné školičky“, kterou ve svém článku zmiňuje paní Hranáčová evokuje i druhý extrém: nepřijímat děti nespádové, jejichž rodiče o přijetí požádají ve správním řízení. Ani toto právo ředitel nemá, pokud má volnou kapacitu školy. Výjimkou mohou být žádosti o přijetí dětí se závažným zdravotním znevýhodněním, pro jejichž vzdělávání škola nemá podmínky (pro naši školu by to bylo např. dítě upoutané na invalidní vozík).

Není v mých silách písemně vysvětlit vše, co moje práce obnáší. Vlastně v tom nevidím ani žádný smysl, protože ten, kdo chce psa bít, si hůl vždycky najde. Mé svědomí je čisté, svou práci dělám ráda a s velkým nasazením.

Závěrem mi dovoluete poděkovat všem, kteří na vzpomínané schůzce ve škole vyjádřili svůj názor. Nepovažuji za náhodu, že to byla slova pro mě velice povzbudivá a inspirativní.

Protože věřím tomu, že všechno špatné je pro něco dobré, bude i tento, za nepříjemných okolností vznikající text, ve svém důsledku pro naši školu dobrou reklamou. A to tak dlouho, dokud bude na webu pana Kynčla viset článek naší školu hanobící.

Mgr. Markéta Kotěšovcová, ředitelka školy